

rat. & quibus aliqua quæ ad memoriam ueniunt silencio
 supprimo. quia ad alia festino. Sed unum dicam quod ab
 eo nostræ tum prætereun dum nullo modo existimo.
INEO DEM MONASTERIO quidam MAGNE VITE
 monachus erat hortulanus; fur uero uenire consueuerat
 p sepe ascendere & occulte holera auferre. Cum que
 ille multæ plantæ quæ minus inuenit & alia pedibus
 conculcatæ. alia direptæ conspiceret. totum hortum circu
 iens. Inuenit iter unde fur uenire consueuerat. Qui ne uidem
 hortum deambulans repperit etiam serpentem. cui præci
 piens dixit: sequere me. atque ad aditum furis ueniens. Impe
 rauit serpenti dicens. In nomine ihu præcipio tibi ut aditum
 istum custodias. ac furem huc ingredi non permittas. Pro
 tinus serpens totum se in itinere intransuersum te tendit.
 & ad cellam monachus redit. Cum que meridiano tempo
 re cuncti quiescerent. more solito fur aduenit. ascendit
 sepe. & dum in hortum. deponere se pedem uidit subito quia
 tenus serpens clausisset uiam. & tremefactus post se
 mæ ipsum concidit. eius que per calciamen tam in fide sæ
 pis inhesit. sic que usq; dum hortulanus redit & deorsum
 capite pependit. Confusa hora uenit hortulanus. pendente
 in sæpe furem repperit. serpeni aut dixit: gratias do quia
 implesti quod iussi. recede modo; qui ilico abcessit. Ad furem
 uero pueniens ait. quid es frater. tradidit te mihi dñs.
 quare in labore monachorū fur tu. totiens facere præ
 sumpsisti. qui hæc dicens. pedem illius a sepe in qua inheserat
 soluit eum q; sine lesione deposuit; cui dixit: sequere me;
 quem sequentem dixit ad hori aditum & holera que fur dō